

Súd: Špecializovaný trestný súd
Spisová značka: 15T/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 9522100189
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Pulman
ECLI: ECLI:SK:SSPK:2022:9522100189.1

Uznesenie

Špecializovaný trestný súd, pracovisko Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Pulmana, LL.M. a sudcov JUDr. Michala Trubana a JUDr. Romana Púchovského v trestnej veci obvineného Z. M. za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí o predbežnom prejednaní obžaloby dňa 19. júla 2022 takto

rozhodol:

Podľa § 244 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku s použitím § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku sa zastavuje trestné stíhanie obvineného Z. M., nar. XX.XX.XXXX v K., trvale bytom G. I. XXXX/XX, K. - O., v súčasnej dobe vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Ružomberok, za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tým, že

dňa 03.03.2010, v čase okolo 20.45 hod., v Hurbanove na ulici Zelenej, pred rodinným domom s číslom 2, zo vzdialenosti menej ako 9 metrov na vystrelil zo samonabíjacej pištole kalibru 9 mm Luger, pravdepodobne pištole československej výroby modelového radu ČZ 75/85 na poškodeného L. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom I., ul. J.. XXXX/X, kde výstrel bol mierený voči poškodenému, pričom k zasiahnutiu poškodeného nedošlo len z toho dôvodu, že obvinený Z. M. výstrelom trafil časť vstupnej železnej bráničky, ktorá bola medzi ním a poškodeným, pretože jeho trestné stíhanie je neprípustné, nakoľko ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu a rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

odôvodnenie:

Prokurátor ÚŠP GP SR podal na Špecializovanom trestnom súde 13.06.2022 obžalobu na Z. M. za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona, ktorý mal spáchať tým, že dňa 03.03.2010, v čase okolo 20.45 hod., v I. na ulici J., pred rodinným domom s číslom X, zo vzdialenosti menej ako 9 metrov na vystrelil zo samonabíjacej pištole kalibru 9 mm Luger, pravdepodobne pištole československej výroby modelového radu ČZ 75/85 na poškodeného L. K., nar. XX.XX.XXXX, trvalo bytom I., ul. J.. XXXX/X, kde výstrel bol mierený voči poškodenému, pričom k zasiahnutiu poškodeného nedošlo len z toho dôvodu, že obvinený Z. M. výstrelom trafil časť vstupnej železnej bráničky, ktorá bola medzi ním a poškodeným.

Po doručení obžaloby predseda senátu bez meškania nariadil jej doručenie obvinenému, jeho obhajcovi a splnomocnencovi poškodenej M.. T. K. spolu s výzvou, aby bez meškania písomne oznámili súdu a ostatným stranám návrhy na vykonanie dôkazov. Na základe žiadosti obhajcu obvineného bola predsedom senátu predĺžená lehota na oznámenie návrhov na vykonanie dokazovania do 15.07.2022. Dňa 15.07.2022 obhajca obvineného doručil súdu spolu s návrhom na vykonanie dôkazov aj návrh na zastavenie trestného stíhania obvineného z dôvodov uvedených v § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pretože má za to, že obžaloba je podaná predčasne a nedostatočne odôvodnená, pričom je nepochybné, že skutok nespáchal obvinený.

Ak by súd návrh na zastavenie trestného stíhania obvineného neakceptoval, obhajca navrhol, aby súd obžalobu odmietol.

Predseda senátu obžalobu preskúmal a podľa jej obsahu a obsahu spisu posúdil, pričom dospel k záveru, že ju treba predbežne prejednať na neverejnom zasadnutí senátu, nakoľko mal za to, že vec treba vybaviť rozhodnutím podľa § 244 ods. 1 písm. a) až i) Trestného poriadku a určil termín neverejného zasadnutia na 19.07.2022.

Súd na neverejnom zasadnutí potom vykonal predbežné prejednanie obžaloby a dospel k záveru, že vec je potrebné vybaviť rozhodnutím podľa § 244 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda zastavením trestného stíhania obvineného a to s poukazom na ustanovenie § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku a § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku.

Podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sa trestné stíhanie obvineného zastaví, ak je trestné stíhanie neprípustné podľa § 9 Trestného poriadku.

Podľa § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je trestné stíhanie neprípustné, ak ide o osobu, proti ktorej sa skoršie stíhanie pre ten istý skutok skončilo právoplatným rozsudkom súdu alebo bolo právoplatne zastavené, podmienčne zastavené a obvinený sa osvedčil alebo sa skončilo schválením zmiernu a zastavením trestného stíhania, ak rozhodnutie nebolo v predpísanom konaní zrušené.

Podľa § 9 ods. 3 Trestného poriadku ak sa týka dôvod uvedený v odseku 1 alebo odseku 2 len niektorého z čiastkových útokov pokračovacieho trestného činu, nebráni to, aby sa vo zvyšnej časti takého činu viedlo trestné stíhanie.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatela spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatela spáchať uvedený trestný čin.

V ustanovení § 9 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku je vyjadrené pravidlo, že nikto nesmie byť pre ten istý skutok trestne stíhaný opätovne (zásada ne bis in idem). V trestnom práve procesnom sa táto zásada prejavuje ako prekážka vecí rozhodnutej (res iudicata). Neprípustnosť trestného stíhania pre prekážku vecí rozhodnutej (res iudicata) sa viaže vždy na osobu obvineného pre ten istý skutok (R 11/2010-II). Z tohto dôvodu prekážku res iudicata môže vytvoriť len právoplatný rozsudok súdu, ktorý môže byť odsudzujúci alebo oslobodzujúci (za rozsudok sa považuje tiež trestný rozkaz) alebo právoplatné rozhodnutie v merite veci vedené proti určitej konkrétnej osobe (obvinenému).

Pri posudzovaní splnenia podmienok pre uplatnenie zásady ne bis in idem musí súd zohľadniť účinok právoplatnosti rozhodnutia a zákaz trestného stíhania obvineného pre ten istý skutok (res iudicata).

Zásada ne bis in idem, ktorú možno preložiť ako nie dvakrát o tom istom (v totožnej veci), zakazuje dvojité stíhanie a odsúdenie za ten istý skutok tej istej osoby, pričom jej zmyslom je dosiahnuť, aby osoba bola za jeden skutok sankcionovaná len raz. V slovenskom právnom poriadku je zásada ne bis in idem ustanovená aj v čl. 50 ods. 5 Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby.

Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom. Použitie mimoriadnych opravných prostriedkov nie je v rozpore so zásadou ne bis in idem, pretože skutočnosti, ktoré odôvodňujú ich použitie, sú také významné, že požiadavka právnej istoty musí pred nimi ustúpiť. Právna úprava v ustanovení § 9 ods. 3 Trestného poriadku umožňuje orgánom činným v trestnom konaní a súdu samostatne konať (viest' trestné stíhanie) o každom čiastkovom útoku (toho istého) pokračovacieho trestného činu v rámci viacerých trestných konaní. Výsledkom týchto trestných konaní môže byť uloženie spoločného trestu (§ 43 ods. 1 Trestného zákona) a uznanie „spoločnej“ viny, teda je možné rozhodnúť o pokračovacom trestnom čine obvineného jedným rozhodnutím (spoločný trest), a to aj v prípade, ak o niektorých čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu sa rozhodlo skorším rozhodnutím.

Z tohto dôvodu rozhodnutie o niektorom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu nebráni, aby sa viedlo trestné konanie o ďalších čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu.

Jednotlivé čiastkové útoky pokračovacieho trestného činu sú pre účely trestného práva hmotného založené výlučne na právnej jednote skutku a nemajú totožnú povahu (idem), pretože sú oddeliteľné v čase a priestore. Táto podmienka by nebola splnená, ak by o konkrétnom čiastkovom útoku pokračovacieho trestného činu konali rozdielne orgány činné v trestnom konaní alebo súdy, teda ak by bol jeden čiastkový útok obvineného dvakrát zahrnutý do trestnej činnosti kladenej mu za vinu.

Súd tieto právne úvahy uvádza preto, že obvinený Z. M. bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3T/3/2020 zo 4. decembra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3To/2/2021 z 13. októbra 2021 právoplatne odsúdený za obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy

podľa § 144 ods. 1 Trestného zákona spáchaný v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že P. U. si po predchádzajúcich sporoch a nezrovnalostiach súvisiacich s pôsobením vo verejnom živote s poškodeným L. K. nar. XX.XX.XXXX, v tom čase hlavným kontrolárom mesta Hurbanovo, bez priamej spojitosti s výkonom tejto funkcie a v čase kedy sa obidvaja pripravovali kandidovať na funkciu primátora mesto Hurbanova, na doteraz presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 požiadal iného, aby spáchal trestný čin a objednal si za presne nestanovenú finančnú úplatu vraždu L. K. prostredníctvom Q. J., ktorá následne na presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 sprostredkovala vykonanie vraždy L. K. za presne nestanovenú finančnú úplatu u L. M., ktorý na základe uvedeného na presne nestotožnenom mieste v mesiacoch jún až júl 2010, zorganizoval zavraždenie L. K. Z. C. nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol za predmetný skutok právoplatne odsúdený na trest odňatia slobody vo výške 25 rokov rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok,

sp. zn. PK-2T/9/2011 zo dňa 04.08.2011, za čo ponúkol Z. C. sumu 10.000,- €, zabezpečil vražednú zbraň, určil spôsob zavraždenia, vybral miesto a čas vraždy a zároveň s L. Z. nar. XX.XX.XXXX, vylúčeným na samostatné konanie a doteraz právoplatne neodsúdeným, a Z. C. boli dňa 08.07.2010 prezrieť miesto činu a dňa 09.07.2010 (piatok) Z. C. v zmysle vyššie uvedeného právoplatného rozsudku opäť prišiel na miesto činu, kde v čase okolo 21:05 hodine, bol pred svojím domom nachádzajúcim sa na ulici J.. X v Hurbanove Z. C. zastrelený poškodený L. K., pričom pred zastrelením sa Z. C. na miesto činu dostavil na svojom osobnom motorovom vozidle zn. Honda Civic, striebornej metalízy, z ktorého predtým odmontoval evidentné čísla vozidla, po príchode na miesto činu Z. C. oslovil poškodeného, ktorý v tom čase stál pred svojím domom, ten sa na základe uvedeného rozbehol smerom do vnútra domu, potkol sa a spadol, kde Z. C. potom ako k nemu prišiel vystrelil na hlavu poškodeného z prinesenej krátkej brokovej zbrane zn. Hubertus Prague kaliber 16/16, čím spôsobil poškodenému devastačné zranenia hlavy, ktorým poškodený na mieste podľahol a po vykonaní vraždy odsúdeným Z. C. tohto postreleného a unikajúceho z okolia miesta vraždy odviezol Z. M. motorovým vozidlom nezistenej značky a evidenčného čísla preč.

Za to mu bol uložený o. i. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 21 (dvadsaťjeden) rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia, za súčasného zrušenia výroku o treste uloženom obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 3T/15/2017 zo dňa 26.09.2018, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tento výrok obsahovo nadväzujúcich, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Obžaloba v časti právnych úvah, ktorými sa prokurátor spravoval je mimoriadne stručná a prokurátor sa obmedzil v podstate iba na konštatovanie, že obvinený Z. M. konal premyslene a s jediným cieľom usmrtiť poškodeného s vopred uváženou pohnútkou v priamom úmysle.

Právoplatné odsúdenie obvineného Z. M. za úkladnú vraždu L. K., ku ktorej došlo 09.07.2010 prokurátor použil iba na úvahy, že aj skutok 09.07.2010, kedy bol poškodený usmrtený sa mal stať podobným spôsobom ako pokus jeho usmrtenia 03.03.2010 a na rovnakom mieste, ako aj pri úvahách o prípadnom motíve obvineného a jeho možnej zisťnosti, spolu s konštatovaním, že na prísnejšiu kvalifikáciu podľa § 144 ods. 2 písm. f) Trestného zákona nebolo získané dostatočné množstvo dôkazov.

Pri takto stručnom uvedení úvah prokurátora v obžalobe súd iba dedukuje, že prokurátor mal zrejme za to, že v prípade skutku obvineného Z. M. z 03.03.2010, ktorý je predmetom obžaloby, o ktorej teraz súd koná, ide o čiastkový skutok jedného pokračovacieho trestného činu, ktorý bol dokonaný 09.07.2010 zavraždením poškodeného L. K.. Takýto výklad v intenciách vyššie uvedených skutočností by skutočne znamenal s použitím § 9 ods. 3 Trestného poriadku trestné stíhanie obvineného aj za konanie, ktorého sa mal dopustiť 03.03.2010 pokusom trestného činu. Pri tejto dedukcii súd vychádza z toho, že po formálnej stránke boli zachované základné atribúty charakteristiky pokračovacieho trestného činu, vrátane časovej súvislosti, keď medzi skutkami z 03.03.2010 a z 09.07.2010 neuplynul dlhší čas (judikatúra súdov pre tento prípad vychádza z času okolo 6 mesiacov), teda v žiadnom prípade nejde o opakovanie trestného činu.

Záver o tom, že by tu išlo o jeden pokračovací trestný čin a v jeho rámci v skutku z 03.03.2010 o jeden čiastkový útok však nie je správny.

Komentár k Trestnému zákonu autorov B.. U. A. a spol. z vydavateľstva Iura Edition k pokračovaniu v trestnej činnosti uvádza, že ide o takú trestnú činnosť, keď jednotlivé čiastkové konania - čiastkové útoky naplňajú rovnakú skutkovú podstatu trestného činu. V rámci danej skutkovej podstaty môže ísť aj o napĺňanie rôznych alternatív tohto trestného činu.

Pokus trestného činu však nie je alternatíva trestného činu v rámci vymedzenia jeho skutkovej podstaty, ale ide o vývinové štádium trestného činu a preto je potrebné vychádzať z výkladu o jednotlivých vývinových štádiách trestného činu.

Vývinové štádia (v tomto prípade zločinu) sú príprava na trestný čin, potom prípadne pokus a nakoniec jeho dokonanie.

Pokus trestného činu delíme podľa miery páchatelovho konania na pokus ukončený a pokus neukončený. Pri ukončenom pokuse páchatel ukončil celé konanie, ktoré je potrebné na dokonanie trestného činu, avšak k dokonaniu tohto trestného činu nedošlo z dôvodov či už objektívnych (napr. páchatel netrafil človeka, ktorého chcel zastreliť, páchatel nastražil bomby, ktoré však nevybuchli pre chybné rozbušky), alebo subjektívnych (napr. páchatel strelil do trupu človeka, ktorý však nebol mŕtvy, mohol však pokračovať v konaní a poškodeného usmrtiť, keďže však bol presvedčený, že poškodený je mŕtvy, nepokračoval v konaní). V takýchto prípadoch páchatel vykonal všetko potrebné na dokonanie trestného činu a jeho ďalšie konanie už podľa jeho predstáv nemalo byť potrebné.

Pri neukončenom pokuse páchatel ešte neuskutočnil celé svoje konanie, ktoré je potrebné na dokonanie trestného činu, teda na spôsobenie následku (napr. páchatel napadol poškodeného nožom v úmysle ho usmrtiť, ale poškodený sa ubránil, a tak páchatel prestal vo svojom útoku bez toho, že by poškodeného vôbec zranil). Pritom je irelevantné, či v ukončení pokusu je páchatelovi zabránené poškodeným, inými osobami, alebo sa tak rozhodne sám, pokiaľ nejde o zánik trestnosti podľa § 14 ods. 3 Trestného zákona. Podľa názoru súdu, ak aj sú naplnené pojmové znaky pokusu, ktorý však ďalej dospeje do štádia dokonaného trestného činu, je vylúčený súbeh pokusu a následne dokonaného trestného činu. Páchatel zodpovedá iba za najzávažnejšie vývinové štádium, teda to, ktoré je najbližšie k dokonaniu trestného činu (k tomu aj R 38/1959, podľa ktorého vzdialenejšie štádiá uskutočňovania trestného činu v pomere k štádiu blížiacemu sa dokonaniu trestného činu sú v pomere subsidiarity, pričom ustanovenie o pokuse zahŕňa i prípravné konanie, preto v prípade toho istého predmetu útoku, ak sú dané objektívne a subjektívne spojitosti, napr. totožnosť obetí, ide o jeden trestný čin).

Ak ide teda o dokonaný trestný čin, nevyvodzuje sa trestná zodpovednosť za pokus naň, pretože tento je konzumovaný.

Vyššie uvedené by neplatilo iba v prípade, ak pokus trestného činu zároveň tvorí iný samostatný trestný čin, či už v štádiu dokonaného trestného činu, alebo v štádiu pokusu, či dokonca prípravy na samostatný zločin (napr. pokus úkladnej vraždy páchatel vykoná nelegálne držanou strelnou zbraňou, čím zároveň spácha trestný čin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami, alebo pri pokuse o znásilnenie páchatel vnikne do obydľia ženy, čím spácha trestný čin porušovania domovej slobody), kedy nie je vylúčený jednočinný súbeh takéhoto pokusu trestného činu s iným dokonaným trestným činom alebo trestným činom v štádiu pokusu, prípadne s prípravou na iný zločin (napr. páchatel sa dopustí zároveň pokusu na úkladnú vraždu i pokusu na nedovolené ozbrojovanie a obchodovanie so zbraňami podľa § 294 ods. 2 Trestného zákona, keď sa bezprostredne snaží získať na účel vraždy nelegálnu zbraň, pričom prejaví tento svoj úmysel).

V intenciách takéhoto výkladu v konečnom dôsledku rozhodol aj Špecializovaný trestný súd v rozsudku BB-3T/3/2020, pretože v skutkových okolnostiach výroku rozsudku skráteno konštatuje, že P. U. na doteraz presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 požiadal iného, aby spáchal trestný čin a objednal si za presne nestanovenú finančnú úplatu vraždu L. K. prostredníctvom Q. J., ktorá následne na presne nestotožnenom mieste a v presne neustálených prvých šiestich mesiacoch roku 2010 sprostredkovala vykonanie vraždy L. K. za presne nestanovenú finančnú úplatu u Z. M., ktorý na základe uvedeného na presne nestotožnenom mieste v mesiacoch jún až júl 2010, zorganizoval zavraždenie L. K. Z. C. ... atď.

Z takto vymedzenej skutkovej vety v rozsudku je úplne zrejmé, že tento rozsudok postihuje obvineného Z. M. aj za ďalšie vývinové štádiá tohto zločinu, okrem iného aj vymedzením času (v prvej polovici roku 2010), kedy k nim malo dôjsť. Z tohto znenia je úplne jasné, že zahrnul aj štádium prípravy trestného činu. Tento záver sa však týka aj pokusu trestného činu, za ktorý bol teraz obvinený postavený pred súd, aj keď toto konanie v rozsudku nie je explicitne uvedené, hoci je zrejmé, že by malo byť (samozrejme, ak by bolo preukázané vykonanými dôkazmi). V čase podania obžaloby za dokonaný čin úkladnej vraždy poškodeného L. K. nič nebránilo orgánom činným v trestnom konaní, ale aj súdu, zaoberať sa tým, že 03.03.2010 došlo k pokusu jeho usmrtenia, pričom tu už v čase podania prvej obžaloby existovali aj skutočnosti, ktoré odôvodňovali podozrenie, že sa tohto mal dopustiť obvinený Z. M.. Platí však, že odsúdením Z. M. za dokonaný obzvlášť závažný zločin úkladnej vraždy poškodeného L. K. došlo ku konzumpcii ďalších vývinových štádií tohto trestného činu. Uvedené súd uvádza iba preto, že pri vedomosti súdu v konaní č. k. BB-3T/3/2020 o týchto skutočnostiach (že došlo aj k pokusu) je možné dôvodne predpokladať, že ani podaním mimoriadnych opravných prostriedkov nie je možné z tohto dôvodu zrušiť právoplatný odsudzujúci rozsudok a tým nastoliť situáciu, aby došlo k zakomponovaniu pokusu do skutku dokonaného trestného činu, navyše takýto postup by bol zrejme nehospodárny aj s prihliadnutím na konzumpciu pokusu dokonaním činu.

Iný výklad, ako uvádza súd, by v praxi znamenal, že Z. M., by v budúcnosti mohol byť napríklad opätovne postavený pred súd aj za ďalší pokus tohto zločinu, pretože z vykonaných dôkazov, najmä výpovedí svedkov, na obsahu ktorých prokurátor založil dôvodnosť podania obžaloby, vyplýva dôvodné podozrenie, že obvinený sa mal aj ďalším konaním pokúsiť spáchať tento obzvlášť závažný zločin nastražením výbušniny, ktorá mala zlyhať. Aj tento skutok by v intenciách výkladu prokurátora potom mohol byť posúdený ako čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, pričom tento skutok zrejme nie je doteraz predmetom trestného konania. Aby k takým situáciám nedochádzalo, aby sa osobitne nepostihovali vývinové štádiá trestného činu, slúži už spomínaný výklad o konzumpcii prípravy a pokusu v prípade dokonania činu, ktoré všetky tieto vývinové štádiá tvoria jeden skutok a pri odsúdení páchatela za jeho spáchanie potom vytvárajú prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

Ako už bolo uvedené, obvinený prostredníctvom obhajcu navrhol zastaviť jeho trestné stíhanie s poukazom na ustanovenie § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, teda, že má byť nepochybné, že skutok nespáchal. Odôvodnil to tým, že v osobách svedkov, ktorí ho majú usvedčovať, ide o tzv. kajúcnikov, poukázal na rozpory v ich výpovediach aj s prihliadnutím na ich skoršie výpovede v inej veci (BB-3T/3/2020, v ktorej bol odsúdený Z. C.) s tým, že im boli poskytnuté výhody a ich výpovede nekorešpondujú so zistenými údajmi o telekomunikačnej prevádzke, tiež s poukazom na výsledky psychologického vyšetrenia svedka L. Z., z ktorých má vyplývať jeho nevieryhodnosť a súčasne označil za neprípustnú, vyfabulovanú a nehodnovernú výpoveď svedka O. O..

K tomu súd uvádza, že podľa logickej koncepcie, najmä postupnosti rozhodnutí uvedených v § 215 ods. 1 Trestného poriadku, má samozrejme rozhodnutie o zastavení trestného stíhania z tohto dôvodu prednosť pred zastavením trestného stíhania z dôvodu jeho neprípustnosti.

Je však potrebné uvedomiť si aj rozdiel zákonného znenia o dôvodoch na zastavenie trestného stíhania (má byť nepochybné, že obvinený skutok nespáchal) a zákonného znenia o oslobodení spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku (nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný).

Na aplikáciu ustanovenia § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nie je možné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ v pochybnostiach na prospech obvineného, ale musí byť jednoznačne vylúčené, že by obvinený skutok, za ktorý sa vedie trestné stíhanie, nespáchal. Tak tomu v prípade obvineného Z. M. nie je. Prokurátor s obžalobou predložil spis a zoznam dôkazov, ktoré navrhuje vykonať, z ktorých je zistiteľné, že stále existuje dôvodné podozrenie, že obvinený sa mal dopustiť takého konania, ako je uvedené v skutkovej časti obžaloby.

Pri nezistení dôvodu na vydanie rozhodnutia podľa § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku súd preto pristúpil k rozhodnutiu podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku z dôvodov, ktoré už uviedol.

Toto uznesenie, aj keď ide o rozhodnutie senátu, neobsahuje pomer hlasov, akým bolo prijaté, pretože ustanovenie § 163 ods. 4 Trestného poriadku sa týka výlučne rozsudku a nie je možné pri uznesení v tomto smere ani použiť ustanovenie § 180 Trestného poriadku o primeranom použití ustanovenia prvého dielu VII. hlavy o rozsudku, nakoľko Trestný poriadok v ustanovení § 176 explicitne určuje ako lex specialis obsah uznesenia. Nad ten rámec je potrebné dodať, že nie sú splnené podmienky na uvedenie pomeru hlasov aj preto, že uznesením sa nerozhoduje o vine, treste, ani o ochrannom opatrení tak, ako je tomu pri rozsudku, kde táto povinnosť uviesť pomer hlasov je daná.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu môžu prokurátor a obvinený podať sťažnosť do 3 (troch) pracovných dní od jeho oznámenia, prostredníctvom podpísaného súdu na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Sťažnosť má odkladný účinok.